

RENÉ APPEL, LIENEKE DIJKZEUL,
ESCOBER, NICCI FRENCH,
CAMILLA LÄCKBERG, DENISE MINA,
MARION PAUW, ESTHER VERHOEF

De lunchroom van de weduwen

En andere nieuwe spannende verhalen

Anthos|Amsterdam

Inhoud

Slachtoffer – RENÉ APPEL 7

Stilte – LIENEKE DIJKZEUL 27

De genezing – ESCOBER 60

Het laatste woord – NICCI FRENCH 69

De lunchroom van de weduwen –
CAMILLA LÄCKBERG 86

Helena en de baby's – DENISE MINA 107

Gangsterlove – MARION PAUW 131

Onvoltooid verleden – ESTHER VERHOEF 143

RENÉ APPEL

Slachtoffer

De stem van Paul zeurde en zanikte nog door zijn hoofd. Paul van de procedures. Paul van de regelingen. Paul van de kleine lettertjes. Paul van de formulieren, van punt 7, derde aandachtsstreepje, sub 6. Ja, Rens zou het niet willen ontkennen. Hij was zelf weleens slordig bij het opstellen van een ontwikkelingsplan, het op alle punten en komma's controleren van een contract en het overleggen met een klant of een mogelijke partner, maar het ging in eerste instantie toch verdomme om de inhoud? Wat wilde je bereiken? Wat was de doelstelling? Welke instrumenten had je tot je beschikking? Later... Later zou het allemaal wel op papier komen, dan konden al die vragen beantwoord worden die voor Paul belangrijk waren, al die puntjes op de i die zijn ultieme levensdoel leken te vormen. Het fundament van zijn bestaan dat...

‘Shit!’ Vanaf links stak een fietser met een opgestoken paraplu om zich tegen de slagregens te beschermen volkomen onverwachts de weg over. Nog net kon Rens op de rem trappen, waarbij de auto een paar meter doorslipte op het kletsnatte asfalt.

Hij zuchtte diep, terwijl hij de Peugeot weer in z’n één zette. Morgen een volgende afspraak bij Gaming International Ltd. Daar zat zo’n handige IT-jongen, absoluut geen nerd, en Rens vroeg zich af of hij wel tegen hem was opgewassen. Hij zou alle details zorgvuldig in de gaten moeten houden: geen kleine, voorlopige deals, geen toezeggingen, en zeker geen stilzwijgende overeenkomsten zonder autorisatie van ‘boven’. En tussen hem en boven zat Paul, met een priemende blik als een roofvogel die aasde op zijn prooi.

Er waren weinig mensen op straat. Hondenweer. Een enkele auto. Fietzers met paraplu’s of in regenpakken of wild flapperende poncho’s gehuld. Zijn ruitenwissers deden hun uiterste best om hem een redelijk zicht te bieden. Het liep nu tegen halfacht. Vijf minuten geleden had hij Inge nog gebeld om te melden dat hij wat later thuis zou zijn. Ze was begonnen over het eten dat verpieterde. Ergens in zijn achterhoofd bleef dat laatste woord

een beetje nagloeien. Waar zou het vandaan komen? Had het iets met ene Pieter te maken? Aan de overkant zag hij een hardloper, die alleen een T-shirt en een korte broek droeg en zich niets van de kletterende regen leek aan te trekken. Gewoon doorrammen, de omstandigheden negeren – dat zou hij zelf ook moeten doen.

Verpieterd eten, en de offerte had hij nog niet eens af weten te krijgen, ook omdat marketing de juiste gegevens niet had aangeleverd. Hij hoorde al de chagrijnige stem van Paul. ‘Daar kan ik ook niks aan doen. Dat is jouw pakkie-an. Anders moet je maar klagen bij Twan.’ Bij Twan, *of all people!* Die vloekte je om heel wat minder zijn kantoor uit. En daar stond je dan op de gang, meewarig nagestaard door Twans secretaresse, die gek genoeg Chanel heette. Chanel... een paar prachtige borsten, en ze rook inderdaad enigszins bedwelmend.

‘Ja, ik heb voorrang, lul!’ Een van links komende auto stopte nog net op tijd.

Na het eten misschien maar verder werken aan de offerte, anders werd het morgenochtend halfzeven. Jammer, want hij had zin om naar die Champions League-wedstrijd van PSV te kijken. Mogelijk was er een film die Inge wilde zien. Als hij het een beetje goed organiseerde, dan konden ze die

opnemen, zodat ze er bijvoorbeeld morgen naar zou kunnen kijken. Of was dan...?

Plotseling verscheen er een gestalte. De man kwam achter een boom vandaan alsof hij Rens werkelijk wilde verrassen. Alles speelde zich af binnen een paar tellen. De man, die een donkere jas droeg, liep zonder aankondiging met ferme passen de straat op. Niet twijfelend, alsof hij er zeker van was dat iedereen voor hem zou stoppen. Even keek Rens hem in zijn ogen, terwijl zijn rechtervoet naar het rempedaal ging. De man keek terug, alsof hij begreep wat er stond te gebeuren, een verkrampte grijns op zijn gezicht.

In nog minder dan een fractie van een seconde realiseerde Rens zich dat het nu nog veel later zou worden. Hij besepte zelfs dat hij die voetbalwedstrijd zonder meer op zijn buik kon schrijven. Rens slaakte een waarschuwend schreeuw, alsof dat nog zou kunnen helpen. Zijn handen hielden het stuur zo stevig vast dat het pijn deed. Er kwam een auto van de andere kant, die de man fel in het licht zette. Er maaide een arm door de lucht. Rens voelde het geribbelde oppervlak van het rempedaal door de dunne leren zool van zijn schoen heen. Het was of hij dat pedaal door de bodem van de auto heen zou drukken, maar tegelijkertijd begreep hij dat

het allemaal niets meer uitmaakte.

De klap was harder dan hij verwacht had. Net of een object van honderden kilo's de Peugeot raakte. Er bonkte iets onder zijn wielen.

Toen stond hij stil, enigszins schuin op de weg. De motor was afgeslagen. Nog altijd omklemden zijn handen het stuur, wit en koud, maar bezweet. Rens probeerde iets in zijn keel weg te slikken, maar dat lukte niet. Hij ademde kort en heftig in en uit. Er kwam een man aanlopen, die vanonder zijn paraplu naar de voorkant van de auto keek. Daarna staaarde hij naar Rens, vouwde zijn paraplu in en schudde vervolgens mismoedig zijn hoofd.

Rens zat met zijn hoofd in zijn handen en nam af en toe een slokje whisky. Inge had gevraagd of ze nog eten voor hem in de magnetron moest zetten. Nee, hij had geen honger. De gedachte aan eten maakte hem bijna misselijk. Hij probeerde de beelden te verdrijven: de ogen van de man, de toeschouwer, hoe hijzelf uiteindelijk moeizaam uit de auto was gekomen en met stramme oudemannenpassen naar de voorkant van de auto was gelopen.

Inge zat tegenover hem. Hij had bewust de bank vermeden, want daar was ze waarschijnlijk naast hem gaan zitten en had ze een troostende, maar

onverdraaglijke arm om hem heen geslagen. Ze roerde in haar koffie, en het geluid van het lepeltje tegen het porselein deed pijn aan zijn oren. Als-jeblijft, geen geluid, geen beweging, niets!

De man in de donkere regenjas was half onder de auto geschoven, een arm uitgestrekt, alsof hij daarmee redding probeerde te zoeken, de andere arm vreemd geknakt. Hij zag er verformfaaid uit. Er liep een straal bloed onder hem vandaan. Steeds meer kwamen mensen om Rens heen staan. Hij leunde met een hand op de motorkap. Er werd gefluisterd, gepraat, geschreeuwd van ontzetting, iemand belde 112, maar Rens verstond niets. Hij was op de stoeprand gaan zitten om zich te onttrekken aan de bij de omstanders opkomende paniek en sensatie.

Na een paar minuten klonken verlossende sirenes. Politie en ambulance waren er bijna tegelijkertijd.

Hij nam nu de laatste slok uit zijn glas, liep naar de drankkast en schonk nog eens bij. Toen hij terugliep naar zijn stoel, ving hij even de bezorgde blik van Inge op, een blik die hij het liefst van haar gezicht zou veggen.

‘Dus zonder enige waarschuwing, zonder uit te kijken, liep hij de weg op?’ vroeg de politieman, die zich had voorgesteld als Van der Pas.

Rens knikte. ‘Ik kon er echt niks aan doen.’ Hij voelde zich net een klein kind dat per ongeluk de suikerpot had omgegooid.

Van der Pas glimlachte even bemoedigend. ‘Ik verwijt u ook niets, maar ik moet zo goed mogelijk de omstandigheden in kaart zien te brengen.’

‘Natuurlijk.’ Ieder zijn werk. Rens had ergens gelezen dat mensen na wat ze een traumatische ervaring noemden als het ware een film van de gebeurtenissen steeds weer afspeelden. Dat deed hij ook. Vannacht in bed, nadat de whisky was uitgewerkt, vanochtend bij het ontbijt, waarbij hij alleen een paar slokjes thee had kunnen drinken, en nu dus weer.

‘U werd niet afgeleid door iets anders?’ De vraag klonk kritisch, hoewel de vriendelijke trek op het gezicht van de politieman niet veranderde.

Rens schudde zijn hoofd. ‘Nee, ik... eh, ik werd niet afgeleid of zo.’ Paul, de offerte, Twan, Chanel met haar supertieten, voetbal op de televisie, Inge, verpieterd eten. Het schoof allemaal weer even langs, zelfs het woord ‘verpieteren’. Daar was hij mee bezig geweest. In de auto tijdens die hoosbui

had hij in feite op kantoor gezeten, had hij onderhandeld met die handige jongens van Gaming International, had hij gepraat met Inge. Misschien was daarom die man te laat in zijn gezichtsveld verschenen. Nee, dat was het niet, dat kon niet.

‘We zijn het even nagegaan, maar u was dus ook niet aan het bellen.’ De politieman wees naar Rens’ mobieltje, dat op het bureau lag.

‘Doe ik nooit,’ zei Rens. De ogen die hem gisteren hadden aangestaard. Verwijtend? Bang? In doodsangst? Ogen waardoor hijzelf als het ware wakker werd, maar toen was het al te laat geweest. En direct daarop dat bonkende geluid, dat hij de rest van zijn leven zou blijven horen.

‘Hij laat een vrouw en twee kinderen achter,’ zei de politieman. ‘Het spijt me dat ik het moet zeggen, maar...’ In een machteloos gebaar hief hij zijn armen.

Rens vloekte binnensmonds.

‘Waarschijnlijk is het daar nu nog te vroeg voor, maar in het kader van het project Nabestaanden, een beetje vergelijkbaar met Slachtofferhulp, proberen we mensen in contact te brengen met... nou ja... De vraag is of u een gesprek zou willen hebben met de echtgenote van het slachtoffer, mevrouw Berghuis. Dat kan door...’

‘Nee, nee,’ onderbrak Rens. ‘Ik denk niet dat ik dat aankan.’

‘Zo’n gesprek vindt dan plaats onder begeleiding van een psycholoog die ook gespecialiseerd is in rouwverwerking.’

‘Nee,’ herhaalde Rens. ‘Dat wil ik absoluut niet.’ Hij moest zijn best doen om het niet uit te schreeuwen.

Vandaag was hij wel naar de zaak gegaan, met het openbaar vervoer. De Peugeot stond trouwens nog bij de garage om te worden uitgedeukt. Bloed zou er niet meer op hebben gezeten. Dat was er door de regen allang van afgespoeld. Tegen drie uur was hij naar huis gegaan, omdat het onmogelijk bleek zich op het werk te concentreren. Thijs zou de klus voor Gaming International overnemen. Hij had met Paul gepraat. Roelof was zelfs even bij hem langsgekomen. Met omfloerste stem had hij zijn sympathie betuigd. ‘Heel begrijpelijk dat je er kapot van bent. Als je een paar dagen vrij wilt nemen, heb je mijn zegen. Daar hoef je geen vakantiedagen aan te besteden. Anderen moeten je werk maar oppakken. Het is gewoon een kwestie van overmacht.’ Roelof had half vertrouwelijk op de rand van Rens’ bureau gezeten. Roelof was te dik. Rens kon nauwe-

lijks naar hem luisteren en keek alleen maar naar die dikke bil op de rand van zijn bureau.

Inge kwam om halfzes thuis. ‘Hé, ben je er al?’

‘Ja, vroeger thuisgekomen. Het ging niet.’

‘Waarom heb je niet even gebeld?’

Hij haalde zijn schouders op.

Ze ging op de stoelleuning zitten en sloeg een arm om hem heen. Hij huiverde. Haar geur drong zijn neus binnen, en verplaatste zijn gedachten naar Chanel. Hoe ze daar achter haar bureau zat. Vandaar kwam hij terecht bij de cijfertjes van Twan, de offerte, Paul, zodat hij opnieuw onontkoombaar bij de overstekende man arriveerde. Berghuis heette hij dus. Morgen zouden er waarschijnlijk rouwadvertenties in de krant staan.

Plotseling kwam hij overeind, waardoor Inge bijna haar evenwicht verloor. ‘Ik ga even naar buiten, een frisse neus halen.’

Waarom was Berghuis eigenlijk naar buiten gegaan terwijl het zulk takkeweer was? Misschien was hij ook op weg naar huis geweest, na een lange, vermoeiende werkdag. Verlangend naar vrouw en kinderen had hij niet goed opgelet.

Inge liep met hem mee naar de gang. ‘Zal ik met je meegaan?’

‘Nee, ik ga liever alleen.’